

PETER DUKARIČ

Simbolika geneze

Beseda ima težave sporazumevanja. Literatura kliče po jeziku, ki vnese znanost. Dejanje je zapis prihodnosti, pragmatizem, da bi razumeli. Čas je palica, ki ima dva konca. Trenutek je ravnotežje praznine. Črna luknja je tunel časa. Neznanje je nespominjanje točke dotika usode. Zato se Biblija giblje med literaturo in znanostjo. In v interpretaciji to naglašam tako v obliki kot v vsebini, da se sliši beseda, ki je meso postala.

Prvi dan je Bog ustvaril svetlobo. Volja je ena. In bilo je dobro. Drugi dan je Bog ločil vodi, nebo je golota in morje je obraz. Drevo življenja. Intuicija vidi, da je zgoraj spodaj in obratno. In bilo je dobro. Tretji dan je Bog ločil morje in kopno. Drevo spoznanja. Obrazu daje telo, misli besedo in sliki pomen. Trojnost je svet inteligence, ki se interpretira skozi elemente v naslednjih štirih dneh. In bilo je dobro. Četrty dan je Bog ustvaril luči neba, ki bodo gospodarile dnevu in noči. So ideje drevesa spoznanja. Element ognja oživlja bližnjega. In bilo je dobro.

Peti dan je Bog ustvaril življenje v vodi in na nebu. Element vode daje življenje, oživlja obraze tako na nebu kot v vodi. Sprejemanje sebe je življenje. In bilo je dobro. Šesti dan je Bog ustvaril človeka in življenje na zemlji. Element zraka je sprejemanje bližnjega. Sprejeti ga moraš kot sonce, ki te osvetljuje. In bilo je dobro. Sedmi dan je Bog počival v zahvalo volji, ki je rajski vrt. Element zemlje je aktivna nedejavnost, dajanje sebe. Krog je sklenjen, gibanje celote je zavedanje zavesti. In bilo je dobro. Stvarstvo je končano.

In bila sta Adam in Eva. In bila sta Kajn in Abel. In bili so Noe in njegovi sinovi in bila sta Abraham in Sara in njuni otroci.... In ni bilo dobro.

Misel, ki išče bodočnost, je misel sile. Jeza išče korist. Misel, ki vidi začetek, se v svojem videnju celote vrača, je misel sočutja. Otrok je igra vračanja, spominjanje. Je naše ogledalo, samokritika. Zato oče želi imeti nadzor nad otrokom. Zavestno odstranjuje otroka v sebi, da bi imel svojega. Rad bi govoril, udejanjal željo. Poslušaj vedno manj. Okolje mu pritruje. Samo še sila ga je. Njegov zakon je merilo sporazumevanja. Očeta se bojimo. Otroka ga je strah. Sliši ga kot željo. Zahteva poslušnost. Uči ga pomembnosti želje, reklame. Otrok to spregleda in očeta opozarja na zablodo. Zapuščanje otroka v sebi je lažna misel sile neznanja, izdajaš se. Ne poslušaj se več, zdaj govoriš. Poslušanje postane prepričevanje. V strahu se otrok podredi obupu. Starši pozabljajo, da lepše kot se slišiš, lepše govoriš. Beseda v pravem trenutku. Očetu je obraz čast, seme strah in družina želja. Beseda se namnoži in večni tek prihodnosti je beg od samega sebe. Kierkegaard pravi, da je bolezen za smrt, ko človek noče biti to, kar je, ali ko hoče biti to, kar je. Greh je stopnjevana šibkost ali stopnjevano kljubovanje. Greh je stopnjevanje obupa. Otroku je svetost življenja veselje nad njim. Očetu je raj dolgočasje. Mladost poželenje. Obup upa, beg je boj za preživetje. Od uvida se je zatekel k besedi, ki laž prodaja, izdaja pomen in krade, ko je želja zakon. Nadzor besede se udejanja v dejanju zakona. Otrok je očetovo neznanje, strah in želja. Neznanje ga vidi kot nasprotje, strah kot mejo in želja kot potrebo. Poželenje in potrjevanje je udejanjanje neznanja. Napredek je poln stranskih učinkov. Neznanja ne odpravlja, le potlači ga. Boj za preživetje je boj za informacijo. Notranji dialog, poslušanje in čutenje lastnega zapisa bo odredil genetik. Človek informacija. Beseda je dokončna v jeziku. Verjeti moraš, tako kot bankovcu. Vera je trženje. Prevladal je populizem. Poplava. Noe se je našel v Jugoslaviji, a ta je kričala do neba in ogrozila Boga. Babilon je padel, vrata so odprta. Jeziki pomešani. Biblija se udejanja. Beseda je meso postala.

Bog je svet intelligence. Misel se giblje s svetlobno hitrostjo. Beseda jo udejanja. Adama misel zbada v ušesih, poslušanje straši, rad bi spregovoril, bil avtor, delavec, tako kot Bog, podoben njemu. Svet intelligence je svet nasprotja. Kolikor človeškega v Bogu, toliko Božjega v človeku. Adamovo rebro je njegova družica. A jo sliši kot kačo zapeljivko. Presliši njeno zmožnost celote, ko kača grize svoj rep. Poslušanje mu je izraz poguma ali strahu. Upre se Bogu in poje prepovedan sad drevesa spoznanja. Postane oče, ki resnico izgovarja z lažjo, nesmrtnost s smrtjo. Interpretacija besede, ki neznanje misli spreminja v strah besede, dogovor smrti, ki omogoča zgodbo, željo. Nasprotje raja je očetov strah pred otrokom. Želja po dejanju je zmaga grških bogov. Beseda z neznanjem, s strahom izgublja moč dejanja. Komunikacija postane želja po dejanju. Zmaga nasprotje izkorišča. Misel, ki ne čuti svetlobe, toplote ognja, ima v hladni lažnosti željo govora. Da se zagreje, pragmatizem sliši na krajo. Učimo se končnosti. Moja levica proti bližnjemu je njegova desnica proti meni. Celota je

ravnotežje narave. Etika je krog nasprotja. Adam ne prepozna v sebi Boga, nemoč ga straši. Pomena ne zna poimenovati, spoznanje vsiljuje. Orodje postaja orožje. Notranji dialog menja za željo po zgodovini. Tišina spoštuje celovitost pomena, je najboljši način poslušanja.

Človek je v zablodi. Ne sliši se. Ne razume ne časa ne resnice. Živi le sedem dni, a je z vrtenjem molilnega mlinčka izbojeval leta, da bi štel. Pristal je na kvantiteto, silo. Začel je pri sebi, nato je štel množice. Leta so izraz besede, ki slika stvarnost. Smo pomen in njega sposobni, a smo se od njega oddaljili. Beseda je senca pomena, kot je naša stvarnost senca resničnosti. Naše naravno stanje je svetloba, ki omogoča vid, bližnjega, moje vodo življenja. Tretje oko vidi, občutenje je celota. Svetloba ne izgublja poti in časa. Inteligenca preverja, je dialog notranje in zunanje luči. Voda lomi svetlobo in vlaži barve. Sprejemanje sebe je življenje. Očesi sta nasprotje. Eno je luna, lastni obraz. Okoli drugega očesa, sonca, se vrtil zemlja, obraz bližnjega. Sonce je sprejemanje bližnjega, zrak, ki ga dihamo. Sprejemanje bližnjega je spoznanje, sprejemanje bližnjega je sprejemanje sebe. Kar storiš bližnjemu, storiš sebi.

Duh je celota teme in svetlobe, zavedajoča se praznina. Zavedanje celote je nesmrtnost.

Geneza besede je geneza zavesti. Adam v svojem neznanju sliši bližnjega kot žensko. Beseda maga (1), v svojem nasprotju usoda (10) in v polarnosti svečenica (2), se v svojem nasprotju sliši kot moč (11) in v polarnosti kot kralj (4), ki je v svoji polarnosti jezik pravice (8) in v nasprotju dogovor smrti (13), je beseda kraljice (3), ki je v svojem nasprotju obešenec (12), kolikor je Adamovih reber, rodov Jakoba, očeta (5), ki je v svoji polarnosti usoda (10) in v nasprotju zmernost (14), ko dosega polarnost besede, zaljubljenca (6), dejanje Izraela, ki je v svoji polarnosti obešenec (12) in v nasprotju satan (15). Sprejemanje bližnjega je dajanje sebe. Adamova beseda je usoda zaljubljenca, ki je v svojem nasprotju satan (15) in v polarnosti obešenec (12), zato sedmi dan ne počiva. Svoji zmagi postavlja hram (16), ki je nasprotje zmage (7), ki je v svoji polarnosti zmernost (14), zmaga nad samim seboj.

Število 4 je kralj, dejanje bližnjega, ki je v svoji polarnosti pravičnost in v nasprotju smrt. Število 5 je oče, sprejemaš se, življenje si. V svoji polarnosti kolo sreče, zapis usode in v nasprotju zmernost. Število 6, zaljubljenca, sprejemanje bližnjega je dajanje sebe. V svoji polarnosti obešenec in v nasprotju satan. Število 7 je zmaga. A resnična je le zmaga nad samim seboj.

Znanje in resnica prihajata iz trebuha. Ker bežimo, posnemamo bližnjega, pomena ne znamo izraziti. Simbol je svet neznanja. Strah išče zvok, jezik je želja sporazumevanja. Jezik je kelih, ki naj bi vseboval pomen graala, besede. Simbolno je to Jezusova kri. Beseda te opominja na poslušanje, spominjanje pomena. To je pomen graala. Videnje samega sebe. Lahko si, kar si. Ne moreš biti, kar nisi. Spominjaš se zapisanega. Beg je pozabljanje, zato govoriš. Beseda je simbol, ki nosi informacijo, nek pomen, da najde sogovornika in izpostavi svoj ego. Tako v kontekstu časti kot denarja in svobode. Notranji dialog se

prekrije z zunanjim, da bi mu prikimavali, ga osrečevali. Kvaliteto menja za kvantiteto. Več ko je neznanja, več je takih, ki sledijo. Človeški rod se je najbolj namnožil prav v stoletju največjega napredka. Išče se poceni delovna sila. Želja je razvrednotenje človeka. Začne se z vero v enega boga, ki mu je potrebno slediti. Eksternost vere je neznanje, ko vojska izsiljuje, kaže strah. Odvisnost od ekonomije dobrin veže svobodo na željo. Človeka sili v dokazovanje. To je meč, o katerem govori Jezus. Toda Bog nas opozori glede sodbe, ki se zgodi, ko podležemo sili, ko ne vidimo in smo zaslepljeni, meneč, da nas sodba osvobaja. Maščujemo se nad samimi seboj zaradi slabe vesti, ker smo izgubili uvid celote.

Pristali smo na nadzor dokazov. Platon loči štiri sisteme, kolikor je elementov. Aristokratski je najboljši. Človek sledi notranjemu ognju. Dela tisto, česar je sposoben. Zloraba ognja vodi k nepravilni uporabi vode. Trenutek je posebnost. Oligarh dvomi. Neznanje je nerazumevanje samega sebe. Čast je lažna. Demokratični sistem priznava trenutek vsem, a ga vsak po svoje trži, diha bližnjega. Trenutek je posameznost. Tiranski sistem se zazre v zemljo in nanjo veže svobodo. Trenutek je posameznost, a le za te, ki so svobodni. Determinira svobodo. Želja je kraja svobode. Neznanje sili v eksternost. Strah pred bližnjim je želja po svobodi. Udejanja jo tiran.

Živimo v svetu simbola. Tako piše Biblija. Raj se je sprevrgel v sodbo. Adam se ne sliši več, namesto drevesa spoznanja vidi le jabolko. Sodba je čast. Strah se je namnožil. Kvantiteta odmerja kazen, ceno. Svoboda je jabolko.

Zemlja je postala simbol za izgubljeno. Jemljemo ji pomen, jo postavljamo v kontekst, kjer živi omejeno življenje. Kontekst daje pomenu simbolno vrednost, končnost, z namenom vračanja.

Sem svetloba, ki omogoča vid, bližnjega. V njem se prepoznavam. Sem aktivna nedejavnost. Modrost sanjskega sveta je drevo življenja. Širjenje je osrediščanje, bližnji je vračanje vase. Sprejeti bližnjega in spoznati sebe je drevo spoznanja. Ko dajem, sprejemam bližnjega, ki osvetli sprejemanje sebe, da bi ga videl. Sem slika lastne teme, ki jo slika bližnji. Adam je ogenj napačno uporabil. (Nerazumevanje nasprotja kliče po času. Sanjski svet se je spremenil v moro.) Govori le o drevesu spoznanja in si želi jabolka. V bližnjem sliši le žensko, vidi strah in udejanja otroka kot željo po imeti. Spregovoril je, želi si poslušalca. Ne ve, da je bil šestega dne dopolnjen. Tragika išče poslušalca, vsiljuje preživetje. Boji se počitka, ko sta trikotnika združena v celoto. Sedem simbolizira zmago nad samim seboj, poslušanje samega sebe. Božja beseda je sanjska. Adam je resnico omejil. Zgodi se smrt kot možnost prehoda. Išče se obraz ženske, laži. Omejevanje golote zavaja resnico obraza. Za Adama zemlja ni rajski vrt, v potu svojega obraza se bo hranil, z bolečino otroka v sebi, zazrt v zemljo, dokler se ne povrne vanjo, iz katere je bil vzet. Prah si in v prah se povrneš. Si sipek kot pesek, enkrat v svoji končnosti. Hrana je kroženje elementov narave. Vmešal se je poljedelec. Hranjenje je prikrievanje nezadovoljstva. Sestro spreminja v ženo, dela zgodovino. Ne zna brati misli. Čast sili z besedo, strah je izdaja jezika iz ljubosumja. Želja je sodba, korist Babilona, ki

bo razkropil jezike. Sledi poplava. Kajn je sam sebi kazen. Osredišča se. Stori zlo, ker si ga želi. Zlo izhaja iz dobrega in ko kulminira, se vrača v dobro. Dobrega zlo ne doseže. Zlo je pozabljanje. Išče se Noe. Kot podpora mu je Cerkev na vsakem hribčku postavila Arko.

Tora je Judu prvi zakon. Talmud je prilagojeni prvi zakon. Napoveduje razliko med besedo in dejanjem. Sledi ustni zakon in Jezusova beseda. Okoliščina ji je rimski pravo, ki mu je zgodovina dejanje. Jezusa lahko umori le Rimljan. Talion narekuje podobno podobnemu. Jezus je storil Rimu silo, čeprav je Rim govoril drugače. Pilat si opere roke nad Judovo igro. Diaspora je izraz licemerja. Rim je sprejel Jezusa, ga hkrati kradel in obtoževal Juda, ker ni varuh brata. Sofizem z besedo izdaja pomen, zato beseda postaja nasilna kot dejanje. Jud interpretira genezo besede. Hiša, ki je okrvavljena, ni v skladu s svojim pomenom. Okrvavljene roke Davida ne smejo zidati hrama. Hiša je prostor srca.

Juda je umoril Jezusa z izdajo jezika. Oživel je dialog Izaka in Izmaela, ki je vezan na žensko besedo. Izmael prinese Evropi Aristotelovo dejanje luščenja soli iz vode, da bi ob solnem stebru sočustvovali. Ogretju ozračja sledi devalvacija vode, potop. Njegova znanost je bila za katoliško teologijo odgovor na neoplatonizem, ki preprečuje licemerje, institucionalnost Jezusa. Teologiji je osnova znanost in ne filozofija. Poskuša združiti brata Abla, ki hodi za Bogom, in Kajna, najboljši v danem trenutku. Dejestvo je dogovor, beseda z jezikom postaja zakon, verbalna hipnoza, da bi slepci verjeli. Jezik je strah. Nadzira neznanje besede z željo po dejanju. V karanteni se strahovi pomešajo do panike. Sledi hiperaktivnost brez razloga in končno besna agresija. Korist trenutnega je Kajnov strah pred vodo. Že Adam jo je napačno poimenoval. Sledi želja po vodi, ki se je bojiš. Iz besnosti ubije brata. Uzakonja smrt v dejanju. Izmaelova roka bo zoper vse in roka vseh zoper njega. Kobilice vzhoda so posledica pesticidov zahoda, da bi bila korist večja. Bratomor sili na vzhod. Rimu je svoboda korist trenutka, zato hodi za Bogom. Človek je postal želja. Odvisnost je maščevanje nad samim seboj. Njegov odklon do bližnjega je popoln.

Svet (21) je v svojem nasprotju obešenec Jakob (12), ki je v svojem nasprotju kraljica (3), katerima sta polarnost zaljubljenca (6), da se dopolni stvarjenje. Izrael, ki je vreden Boga, je dejanje besede, ki jo je izgovoril Efraim, Jakobov vnuk, po sinu Jožefu, da se je odtujil od dežele, Judeje. Sledi suženjstvo in diaspora, pot na zahod, pot Abrahama, ki združuje brata po materi, kot ravnotežje Kajnovi poti na vzhod, ki naj bi združila brata po očetu Adamu. Iz diaspore Juda vračata tista, ki sta ga tja pognala, Jezus in Rim. Medij je Izrael, simbol povrnjene dežele, ki ga udejanji blokovska delitev sveta in kateremu je vogelni kamen. Da lahko Jezus dopolni zakon, združi talionsko pravo, dogovor besede očeta, in rimsko pravo, dogovor dejanja kralja z Adamovo besedo usode (10), ki je v svoji polarnosti beseda sodbe (20) in nasprotju beseda maga (1). Jezus je puščavnik (9), ki združuje besedo maga (1) in pravičnost (8) v svetu Rima (21) kot kralj (4), ki je v svoji polarnosti pravica (8), kateri je nasprotje zvezda (17) in kot oče (5), v svojem nasprotju zmernost (14), ki omogoča vrnitev izgubljenega sina, otroka v sebi. Zmaga, ki prinaša svet, je zmaga nad samim seboj. Abrahamovo žrtvovanje sina Izaka je simbolno, saj ženska sliši na kraljico. Laž je ločitev po ženski. Z žrtvovanjem otroka v sebi je pognal od sebe Izmaela, izdaja je ločitev po materi, ki v hebrejščini pomeni, naj Bog posluša, usliši, da bi se dopolnila beseda Sare, ki je v Abrahamovem dejanju žrtvovanja sina Izaka slišala Izraela, ki v hebrejščini pomeni, naj Bog vlada, naj se Bog bori. In Jakob se je boril in udejanjil v Izrealu, ki se je pomiril z bratom po materi. Meč, ki ga prinaša Jezus, je izdaja, nasprotje med bratom po materi, zato si Pilat umije roke. Njegov sofizem presliši, da nasprotje po materi povzroči nasprotje po očetu. Prometejev ogenj velja za krajo, da ima vzrok dokaz. Satan v hebrejščini pomeni tožnik, kot odvetnik zaveze v bogoslužju, ko jo Izrael prelomi. Pravo je sofizem, da se izpolni beseda kot dejanje, ki ni tako govorilo. Rim priznava Jezusa za večjega zelota od Barabe, čeprav je drugače govoril.

Izak je slepec, ki obrača sliko, ker je v Jakobu prepoznal prvorojenega sina brata. Strah očeta pred lastno besedo kliče Izraela kralja, ki bo pravično sodil ter udejanjil vsa svoja rebra. In ko jih, išče pot v obljubljeni deželo. Kraja je ločitev po očetu. Bratje vržejo Jožefa, prvorojenega po pravi materi, v jamo, ker jo vidijo kot preizkušnjo časti. Ni jim dovolj Bog. Dokazovanje je kupovanje, kamen spreminja v kovanec, s katerim Ruben (najstarejši Jožefov brat po očetu) izkušnjo jame spreminja v prodajo (Jožefa). Jožef prestopi na tej poti mejo zahodnega Nila, mejo smrti, žrtve, na katero je pristal oče, da se udejanji kralj. Jožef jami prisluhne kot školjki Nila, da bi našel pot vrnitve. V Egiptu se ljudstvo pripravlja, da bi ga Leviti popeljali v obljubljeni deželo. Sledi izbor kralja po preroku kot interpretacija kralja. Beseda, ki izraža pomen bližnjega kot ženske, se ne sliši, in Savel ubije sebe, saj je kralj dvom v Boga. Je kralj časti, neposlušni. Laž ga je pahnila v jamo. David ubije brata, ker se ne prepozna v Izraelu. Izdaja samega sebe, strah pred jamo je meč svobode. Salomon pa ubije očeta s kraljo pravične sodbe, ki je krik do neba. Želi si jame, kamen mu je kovanec. Jezik se je namnožil in pognal ljudi v beg. Diaspora je izraz iskanja pravičnega kralja. Želja po njem je želja po besedi, ki ustvarja. Izhaja iz strahu očeta, ali je vreden te želje, zato je v stalnem strahu preživetja, pripravljen dati žrtev. Zmago vidi v reprodukciji. Skrinja zaveze je genska banka. Bližnjega spreminjamo v marioneto, naravo prikradjamo razumu, ki ne vidi celote. Nezanje bližnjega, strah očeta in želja kralja siromašijo bližnjega, ljudi spreminjajo v mrtve duše. Poplava znanja. Bližnji postane sovražnik. Rezultat je petina mrtvih in štiri petine pohabljenih. Ogenj kvantitete je ogenj revščine.

Bližnji je svetloba. Sonce je sprejemanje bližnjega, zrak, ki ga dihamo. Osvetljuje luno, sprejemanje samega sebe, ker je bližnji moja voda. Ko žarek doseže zemljo, se udejanjiš kot bližnji. Zemlja je bližnji, udejanjena svetloba kot slika lastne teme. Zemlja je kamen. Sem bližnji, ki lastno temo diham kot bližnji, ko sem v kamnu, kot bi bil slika jame. Kamen je školjka, veliko potovanje evolucije. Njena spiralna oblika je naša galaksija. Zvok iz školjke je naravni zvok resnice. Školjka je uho in biser je beseda. Tako kot se slišim, tako se vidim. Tema omogoča svetlobo, je svetloba, biser. Fizika je metafizika.

Za svetlobo prostor in čas nista ovira. Na svoji poti ne izgublja energije, jo le transformira kot njuno sliko. Svetlobni utrip se razširi v sfero svetlobe. Ima svoj prihodnji in pretekli svetlobni stožec. Znanost to opiše kot točko dotika gladine vode, ki sproži valovanje krogov, ki se širijo s časom. Sproži prihodnji in pretekli svetlobni stožec (glede na točko dotika). Vsaka barva je valovanje (glede na lom svetlobe) na svoji poti čez prostor in čas. Slika sproža zavedanje prostora in časa. Dihamo ga. Poskušamo ga razumeti, locirati v točki dotika, ki je točka bližnjega. Ker želimo videno slišati, razmišljamo o velikem puku, zvoku besede. Bližnji je naš nesporazum. Točka dotika je svetloba teme. Svetloba šine kot žarek iz lastne teme in udejanja bližnjega v sebi. Sem točka dotika, zgostitve, ki se širi skozi prostor in čas.

Adam sliši Evo kot lastno temo, ki mu govori o neznanju, časti, pokriva goloto s sodbo v želji po besedi stvarjenja. Neznanje in strah kulminirata s Kajново željo po žrtvi (brata, bližnjega) kot izrazu svobode. Zgodi se potop, bližnji pade v lastno temo, jamo. Preplavljen je. Reši ga pravični Noe. Pravičnost je zakon besede, neznanja, ki zahteva kazen, žrtev sina Kama, ker ga oče ne sliši. Kam je njegova nezmožnost videnja, zato uporabi besedo bratov, da doseže korist, saj ga je neznanja strah. Kam ve, zakaj bi govoril? Brata govori-ta, da je oče ležal gol v pijanosti, prestrašen in obupan v grehu. Noe je ta, ki je poimenoval živali, opredelil pojme, simbole komunikacije z željo po svobodi, ki osvobaja od strahu neznanja. Svobodo veže na žrtev sina, bližnjega, kot dejanje besede. Zato je za očeta točka dotika možnost zavrnitve Kama, otroka v sebi, samega sebe, saj je njegova pravičnost pogojna kot pravica. Pristal je na besedo, ki je dogovor smrti, ki ustvarja svet. Beseda je stvarstvo. Točka dotika je zanj veliki pok, ki se širi z namenom, da osvaja, doseže nebo, ločitev neba in morja. Je beseda, ki je poimenovala, ustvarila, je krik do neba, babilonski stolp, ki ogroža Božjo besedo, bližnjega. Delati v nasprotju s samim seboj je greh,

sofizem očeta, z namenom koristi je pomešal jezike, ki poženejo bližnjega v beg, z željo po svobodi besede, ki uzakonja sofizem pravičnosti kot sodbo. Tišina je poslušanje kot odgovor na svetlobo bližnjega in lastno temo. Svetlobe ne udejanjaš, je bližnji, s katerim si celota. Če svetloba išče samo sebe, bližnjega, se smrt udejanji kot dogovor. Ljudje so hrup besede, ki jo izreka mag. Tišina govori o otroku v sebi, bližnjem, ki ga ima vsak otrok. Zakaj bi se reproduciral in ogrožal Boga? Babilonski stolp je želja bratov po enem jeziku, ker je njih beseda le odmev Kamove tišine in strah očeta po enotni veri (v očeta, ki zahteva žrtvovanje bližnjega). Kam je norček, nič, ki sliši svet stvarjenja. Poslušanje je spoznanje, da si bližnji. Zato ne govoriš. V besedi je možnost laži (kot je v dobrem zlo), zato jo oče sliši kot izdajo in kralj kot krajo. Oba žrtvujeta drug drugega v imenu besede.

Besede so končki jezika plamena ognja, ki se je v svoji točki dotika tišina. Poslušanje tišine je dihanje stvarstva, Božje podobe kot bližnjega. Dihanje ločuje nebo in zemljo, vodi. Dihalec se regenerira. Puščavnik (9) je v svojem nasprotju in polarnosti luna (18). Golota zgornje vode je notranjost kamna, brezbarvnost vode barva svetlobo in obraz spodnje vode, nevidni zrak omogoča vid, zunanost kamna. Kar se dogaja na zemlji, je notranjost kamna, ki je življenje. Zato se sedmi dan počiva in posluša na Antarktiki. Toda tam se gre Adam znanost, ki zemljo spreminja v fetiš. Združuje besedo stvarstva in lastno tišino v govorjenje, da dokaže, da sliši. Dokazovanje je dvom v ljubezen. Bežimo od sebe, želimo biti podobni drugim in ti spet drugim. Zmeda je popolna, kaos. Zato beli človek govori o točki dotika kot eksploziji. Izguba samega sebe je izdaja. Smrt je dogovor, da bi bližnjemu bili meč kraje, z željo po svoji besedi. Beseda je dejanje. Da bi pretentali smrt, ju poskušamo ločiti. Dejanje postane želja. Izraz zakona, beseda kraje. Laž je boj za preživetje. Mir je odsotnost misli. Je prečist za besedo. Moč narave je v njeni tišini. Le resničnost obstaja in ta je dobro. Videnje celote ne pozna sodbe. Stvarstvo je ravnotežje. Če pa vidiš nasprotje kot silo, je prehod nasprotja sodba, neznanje. Strah pred lastno temo je usoda. Želja po njeni dopolnitvi, spreminjanju, je beg v prihodnost. Iščeš bližnjega z nezaupanjem. Če je bližnji moja glasnost, je prijatelj moja javnost. Izguba prijatelja notranjega dialoga, kliče po psihiatru. Nemirni so mrtvi, nemirni živi. Spominjanje mrtvih je spominjanje samega sebe. Notranja praznost ne more nikogar nič naučiti. Prestrašenost je njegova belina. Da človek živi, mora bližnji umreti. Strup prihaja iz nas samih. Mi smo sebi najboljša zaščita. V nas samih je vse, kar potrebujemo, tako kot so v beli vsebovane vse barve. Sanje so spomin ravnotežja. Premikanje s telesom je opazovanje speče duše. Bližnji je njen budni del, meja. Biti Zemljan, živeti kamen. Rastline so njegova nežnost, senzibilnost. Žival njegova čvrstost, celovitost. Rastlina je izraz njegove notranjosti, žival njegove zunanosti. Rastlina asociira na kamen s semenom – kot drevo življenja. Žival je njegov pojmovni svet celote – kot drevo spoznanja. Človekova beseda pa ga poskuša izigrati, vreči ga, z razumom podrediti. Potujoč čez vesolje išče drugi kamen.

Izguba samega sebe, lastne tišine, je ugriz v jabolko z drevesa spoznanja. Zvok besede išče zgodbo, ki bo zamenjala celoto za podrejenost, ki govori o napredku dejanja. Postal je individuum, ki se vdaja odvisnosti od želje, napredku dejanja. Beseda je zver, pes, zvestoba. A izguba samega sebe, opustitev lastnega nagona, sposobnosti lastne besede, ker je zaradi napredka postal nepomemben, se je ločil kot beseda, ki ločuje, in postal stekel. Besedo bližnjega sliši kot žensko in nanjo veže zvestobo. Kača je svečenica. Njena beseda govori o mački, prvenstvu. Od tod nasprotje spolov kot drevo spoznanja. Kača, ki ga ovija, govori v svoji daljici o končnosti, ki seže v nevidno neskončnost, ko sklene krog. Govori o naravi kamna. Zato je kamen prepoznan kot temelj hrama, hiše. Za katero mečemo kamen. Ali je beseda hiša še dogovor, dejstvo, ki ga vsi razumemo? Babilonski stolp je človeška oholost, ki simbolizira suženjstvo dejanja, ki kliče jezike, kot pot na luno.

Zemlja je udejanjanje človeka. Človeštvo je interpretacija širjenja vesolja. Ne širi se človek, ampak medzvezdni prostor. Galaksija je zavest. Nerazumevanje povzroča širjenje vesolja v odnosu do druge zavesti. Človeštvo je klic po preverjanju, prepričevanju. Sledi kriminal strahu, želja po sistemu in človeštvo se je zgodilo. Človeštvo je delitev zavesti. Dejanje, ki povzroči delitev, necela števila, ni naravno stanje. Dejanje samo zase ne obstaja. Torej tudi človeštvo ne, je le preizkus. In en je premalo za znanost, zato je človeštvo večni pogreb, dokončnost smrti. Očaki so živeli dlje, ker je število kvaliteta. Preštavanje je neznanje znanosti. Živčnost, ki vodi v steklinu z izgovorom, da zdravi. Presliši pa, da je tehnološki napredek pokvaril skoraj vse obrambne mehanizme. Znanost beži z zemlje in pristanek na luni je njen popoln poraz. Luna je slika Zemlje, v kar jo spreminjamo, ker iščemo genom, nadčloveka. Genetik je prestrašenec, ki išče hrano, dokler bo smrt. Je virus, ki spreminja zapis, da bi se širil. Duh oživlja, obnavlja telo. Če genetika spreminja, se duh izgubi. Zgodi se opustošenje. Znanost manipulira, umivanje rok je njen zaščitni znak. Kraja je ločitev bratov po očetu.

Raziskava je vezana na denar in njemu je odgovorna. Žrtev pripada znanosti in teologiji, ju enoti. Kamen spreminjata v kovanec in bit je njegov zven: kdo kliče (Kosovo) in čigava last (Metohija).

Dediščina očeta je diaspora kralja. Želja je iskanje vodne poti kralja. Donava je pot poljedelca, Jazonovo iskanje kralja, poti, ki je poznana Egipčanom. Jugoslavija je babilonski stolp, ki ga je krščanska cerkev gradila kot enotenje vere (bratov po očetu) in jezika (bratov po materi). Krik besede je porušil Jugoslavijo, delitev bratov po ženski, vrata Babilona so odprta. Začetek grške demokracije je konec zahodnega rimskega cesarstva. Pot Indije je pot delitve. Aleksandrovo dejanje je Konstantinova Niceja. Rimska osvojitev Grčije in Kartagine je diaspora Judov. Padec Judeje je požar v Rimu. Laž ni večna. Tragike ni, je le uganka besede, točke dotika, pred in po Jezusu.

Biblija je znanstveni simbolizem. Zapis prihodnosti, ki se vrača. Geometrizira pojme. Je gibanje trenutka, točke dotika. Pojem je simbol z namenom besede, ki slika število zvoka, da bi udejanjil sebe kot pojem. Njegova matematika

vrača na začetek. Združuje lastno temo in svetlobo bližnjega. Poudarjanje slednjega je poudarjanje zapisa, nekdo bi rad bil v simbolnem kontekstu zgodovina. Energija je neuničljiva. Lahko jo le preoblikuješ, oblečeš v simbol, če želiš zapis, zgodovino, podobo Boga. Je beg v prihodnost kot nasprotje aristokraciji, kjer si, kar si in delaš v skladu s samim seboj. Ne prilagajaš se, prilagajati hočeš. Danes je želja po spreminjanju bližnjega velika. Tiranija je povsod prisotna. Vsiljuje podobo živali v kamnu. Odstranila je kuščarja, opazovalca, in kača je spregovorila željo. Možnost prehoda, vrnitve je tu. Geneza zavesti je geneza besede, ki je interpretacija točke dotika, ki se širi. Združuje prihodnji in pretekli svetlobni stožec. Prihodnji je Abrahamova pot na zahod, pretekli je Kajnova pot na vzhod.

Vračanje na vzhod glorificira dejanje, ki kliče po avtorstvu besede, vidi v Bogu veliko začetnico. Kompleks majhnega želi enega in edinega, ljubljene. Agresivnost ega. Preživetje oživlja besedo. Pogled v Gorgono Meduzo je pogled vase. Penis je trd kot kamen.

Človek si je prilagodil trtico, da gleda, občuti in se zaveda samokreacije.

Prihodnost je kupovanje samega sebe. Lenoba ima svojo ceno. Zemlja postane lastnina, čeprav nobena sodba ni pravična. Dejanje krade sanje. Želja nositi ladjo je pozaba Ljubljene. Pozaba zgornje vode izgnanega sili v onesnaževanje s fikcijo dogovora smrti. Sila je človeku tuja. Astral hrani telo.

Telepatija skrajšuje poti bližnjega, sebe. Tema je osrediščenost, največja hitrost. Trenutek je čutenje užitka praznine.

Tekanje za žensko je polnjenje praznine. Ženska je seksualno močnejša, slika črne vdove. Zato v moškem vidi otroka, zmožnost rojevanja. Prihodnost s kreacijo manipulira in lepoto odeva v modo. Rodiš se v ženski, tema absorbira svetlobo, ki jo usoda izžareva. Zemlja je zunanjost neba, v svoji notranjosti ogenj, ki je v svoji zunanjosti zrak, svetloba Sonca, in v notranjosti voda, tema Lune.

Izgon je ločitev Lune. Institucija si lasti njeno oddaljenost. Kristjanu je črn križ pogled v vesolje. Jetnik črne luknje se ne spominja prejšnjega življenja. Potop je odtujitev zgornjih voda. Laž vidi v Mlečni cesti sveto deželo. Beseda je sveta. Religija iz nje dela zakon. Na Zemlji smo po kazni.

Luna je veliki in Sonce mali kazalec časa. Golota zeleni Zemljo. Obraz bližnjega je njena poselitev.

Sanje so dobro, pravica, aktivna nedejavnost. Kreacija je lepo, zmernost zmage. Zavedanje tega je življenje, notranjost neba. Vodi se združita v človeku, ki sanja zunanjost neba, Zemljo. Zato sedmi dan počiva.